

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Anna Owczarek

w sprawie ze skargi A. P. (poprzednio M. S.)
o wznowienie postępowania
zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego
z dnia 17 listopada 2005 r.,
w sprawie z powództwa Prokuratora Rejonowego w J.
przeciwko S. P. i A. V.
o rozwiązanie przysposobienia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 kwietnia 2012 r.,
zażalenia A. P. (poprzednio M. S.)
na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 1 sierpnia 2011 r.,

**odrzuca zażalenie i nie obciąża skarżącego kosztami
postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił zażalenie A. P. na postanowienie Sądu Rejonowego odrzucające jego skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 17 listopada 2005 r. rozwiązującym przysposobienie, wydanym w sprawie prowadzonej pod sygn. Akt /.../, z powodu wniesienia skargi po upływie ustawowego terminu.

Z uzasadnienia postanowienia wynika, że wymienionym wyrokiem Sąd Rejonowy rozwiązał przysposobienie małoletniego A. P. przez S. P. i A. V. oraz orzekł o przywróceniu małoletniemu imion i nazwiska, które nosił przed przysposobieniem, tj. M. S. Przysposobiony – według pisma nadesłanego przez pełnomocnika przysposabiających – w dniu 21 lutego 2006 r. złożył przed Sądem dla Nieletnich w Neapolu oświadczenie, podpisane przez niego, że wie o wyroku rozwiązującym przysposobienie. Ponadto w piśmie z dnia 30 października 2007 r., w którym zawiadomił Prokuraturę w Santa Maria C.V. o popełnieniu przestępstwa przez przysposabiających, stwierdził, że o rozwiązaniu przysposobienia dowiedział się we wrześniu 2007 r. i opisał szczegółowo wynik procesu o rozwiązanie przysposobienia. Złożona przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego A. P. skarga o wznowienie postępowania z dnia 26 sierpnia 2009 r. wpłynęła do Sądu w dniu 28 sierpnia 2009 r. Pełnomocnik jako podstawę wznowienia wskazał nieważność postępowania. Jego zdaniem trzymiesięczny termin do wniesienia skargi został zachowany, ponieważ należy go liczyć od chwili otrzymania przez niego kserokopii akt sprawy o rozwiązanie przysposobienia, tj. od 7 lipca 2009 r.

Sąd odwoławczy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji, że skarga o wznowienie postępowania została wniesiona po upływie przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. trzymiesięcznego terminu, liczonego od dnia dowiedzenia się o wyroku wydanym w postępowaniu, którego dotyczy skarga o wznowienie. Zdaniem Sądu Okręgowego A. P. o wyroku rozwiązującym przysposobienie dowiedział się w dniu 30 października 2007 r., po osiągnięciu pełnoletniości. Jest więc oczywiste, że składając skargę o wznowienie postępowania w dniu 26 sierpnia 2009 r. nie zachował terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c.

W zażaleniu pełnomocnik A. P. zarzucił naruszenie art. 233 § 1 w związku z art. 382 k.p.c., art. 468 § 1 i 2 k.p.c., art. 407 § 1, art. 410 § 1 i art. 65 k.p.c. W konkluzji zażalenia wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania albo o zmianę tego postanowienia i uchylenie postanowienia o odrzuceniu skargi o wznowienie postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 394¹ k.p.c. stanowi, że zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną i skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (§ 1) oraz także – w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna – na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji (§ 2).

Nie ulega wątpliwości, że zaskarżone postanowienie nie należy do kategorii postanowień wymienionych w art. 394¹ § 1 k.p.c. Podstawy dopuszczalności zaskarżenia wspomnianego postanowienia zażaleniem nie stanowi także art. 394¹ § 2 k.p.c. W stosunku do niego zachodzi bowiem przewidziane w tym przepisie wyłączenie dopuszczalności zaskarżenia postanowienia zażaleniem, gdyż jest ono postanowieniem sądu drugiej instancji wydanym po rozpoznaniu zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Zaskarżone postanowienie podlega więc odrzuceniu jako niedopuszczalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2002 r., I PZ 47/02, OSNP 2004, nr 9, poz. 159).

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 373 i art. 102 w związku z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).